

Dr Roger Green, Chrześcijaństwo amerykańskie, sesja 1 5, Czarny Kościół w Ameryce

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To sesja 15, Ewangelikalizm w XIX wieku, Finney i Moody.

Właśnie przypomnieliśmy sobie daty, które mamy. Więc dzisiaj i w środę mamy wykład, ale potem mamy przerwę wiosenną, co wydaje się niemożliwe. Więc jesteśmy tutaj, prawie w połowie. Okej, jestem na stronie, jestem na stronie 15 programu.

Dotarliśmy do trzeciej części kursu, Lata Mid-Passage, 1865 do 1918. I rozmawialiśmy o wykładzie numer 11, Czarny Kościół w Ameryce. I tam właśnie zatrzymaliśmy się ostatnio.

Tutaj kończy się druga godzina egzaminu. Tak więc masz już cały potrzebny materiał z wykładu numer 11. Masz już cały potrzebny materiał na drugą godzinę egzaminu.

Więc jesteśmy w całkiem niezłej formie. Jesteśmy jakieś dwa dni do przodu z wykładem, więc to dobra rzecz. To wykład numer 12, Ewangelikalizm w XIX wieku.

Oto, gdzie jesteśmy: ewangelikalizm XIX wieku. Jedno słowo, zanim zaczniemy wykład, a mianowicie: istnieje wiele sposobów, w jaki można podejść do tematu ewangelikalizmu w XIX wieku. Istnieje wiele sposobów, w jaki można o tym mówić, może niektóre cechy ewangelikalizmu, czym jest ewangelikalizm i tak dalej.

Jednak to, co wybieram w tym wykładzie, to robienie tego biograficznie. Wybieram dwóch najważniejszych liderów amerykańskiego chrześcijaństwa, kształtujących amerykańskie chrześcijaństwo w drugiej połowie XIX wieku. Uformowali i ukształtowali ten ruch, ogólnie nazywany ewangelikalizmem, który jest głoszeniem ewangelii.

Oba są ważne. Oba są krytyczne. Więc tak właśnie to wybieram.

I mam nadzieję, że patrząc na ich życie, ich życie, a także na to, co wniesli do amerykańskiego chrześcijaństwa, mam nadzieję, że pomoże nam to zidentyfikować to, co nazwalibyśmy ewangelikalizmem, ponieważ jest to postrzegane przez pryzmat życia i nauk o posłudze tych dwóch osób. Więc zaczniemy od Charlesa Grandisona Finneya. To osoba, o której już trochę czytaliście w swoich podręcznikach, jeśli jesteście na bieżąco z czytaniem.

Ale zaczniemy od niego, a potem przejdziemy do Dwighta L. Moody'ego. Nie sądzę, żebyśmy skończyli to dzisiaj, więc prawdopodobnie przeciągnie się to na środę. Więc zaczynając od Charlesa Grandisona Finneya po prawej stronie obrazka, oto daty Charlesa Grandisona Finneya, 1792 do 1875.

Więc, co zrobimy, to prześledzimy jego życie i jego posługę, jego teologię, a gdy to się rozwinie, to samo w sobie będzie wyjaśnieniem ewangelikalizmu. A potem, jego posługa jest zbudowana na Dwight L. Moody. Więc, Charles Grandison Finney.

Okej, zacznijmy. Finney urodził się w Warren, Connecticut, w 1792 roku, jak widać tutaj. Więc, Warren, Connecticut.

Nie wiem, czy ktokolwiek z was wie, gdzie jest Warren w stanie Connecticut, jeśli jest wam to znane. Ale to tam urodził się Finney. A swoją drogą, to Finney po prawej stronie, a Moody po lewej.

Więc, Warren, Connecticut. Teraz, co się wydarzyło, i to będzie bardzo ważne dla kursu, wydarzyło się, gdy był jeszcze dzieckiem, a rodzina przeprowadziła się do górnego stanu Nowy Jork, północnego stanu Nowy Jork. I faktycznie przeprowadzili się do miejsca o nazwie Adams, Nowy Jork.

Mam małą historię z Adams, więc opowiem ci tę historię za chwilę. Ale przeprowadzili się do miejsca o nazwie Adams, Nowy Jork, północna część Nowego Jorku. Pamiętaj, że nadaliśmy etykietę dla północnej części Nowego Jorku.

Nazywa się Burnt Over District. Powodem nazwy Burnt Over District jest to, że tak wiele grup zaczęło się w północnej części stanu Nowy Jork. I mówiliśmy o mormonach i shakerach, i mówiliśmy o milleritach i tak dalej.

Cóż, nadal będzie nosił tę etykietę z powodu odrodzenia finneyitów, które zaczęło mieć miejsce w górnym stanie Nowy Jork, w północnej części stanu Nowy Jork. Więc jedź do Adams w stanie Nowy Jork. Teraz, kilka rzeczy wydarzyło się w Adams w stanie Nowy Jork, a jedna z nich miała miejsce w 1818 roku, kiedy kształcił się na prawnika w Adams w stanie Nowy Jork.

W tamtych czasach szkoliłeś się do prawa, żeby zostać prawnikiem, niekoniecznie idąc na studia prawnicze, ale szkoliłeś się z innym prawnikiem. I to właśnie przydarzyło mu się w Adams, Nowy Jork, szkolił się na prawnika. I myślał, że tym będzie przez resztę swojego życia.

A oto Finney po prawej stronie. Zawsze wyobrażam sobie wszystkie te zdjęcia Finney'a, które masz. Oto on, patrzy prosto na ciebie.

Jak byś się czuł, gdybyś był jego przeciwnikiem w sądzie, jak on, albo jak byś się czuł, gdyby Charles Grandison Finney zadał ci pytanie? No cóż, oto on. Więc będzie zajmował się prawem do końca życia, jeśli chodzi o niego. Jednak 1821 stał się datą zmiany w jego życiu.

Charles Grandison Finney, według jego własnego przyznania, jego własnej biografii i opowiadając nam swoją historię, Charles Grandison Finney nawrócił się. Przyszedł do Pana, bardzo dramatyczne nawrócenie dla niego. Naprawdę oddał się Panu.

Opowiada historię o tym, jak pewnego dnia spacerował po lesie niedaleko Adams w stanie Nowy Jork, a Pan przyszedł do niego, przemówił do niego, a on odpowiedział. Tak więc Charles Grandison Finney przeżył dość dramatyczne doświadczenie nawrócenia. To doświadczenie zmieniło kierunek jego życia, ponieważ Charles Grandison Finney postanowił, że zostanie pastorem i zamierza zostać pastorem.

Teraz, nie miał formalnego wykształcenia teologicznego, ale jak w przypadku prawa, często tak było z posługą; zostawałeś duchownym ucząc się od innego duchownego. Więc postanowił, że zostanie wyświęcony w Kościele Prezbiteriańskim. I tak, poszedł i zamieszkał w domu duchownego prezbiteriańskiego w mieście i uczył się teologii i kazań i tak dalej od tego duchownego prezbiteriańskiego.

Więc istniała pewnego rodzaju relacja mentor-uczeń, dzięki której został pastorem i faktycznie został wyświęcony na pastora prezbiteriańskiego. Więc to właśnie będzie robił przez resztę swojego życia. Interesujący rodzaj relacji, byłem w Adams w Nowym Jorku i doświadczenie było ciekawym doświadczeniem, ponieważ była to 200. rocznica, 1992, 200. rocznica urodzin Charlesa Grandisona Finneya.

I ludzie uznali, że to świetne. To, co zrobimy, to uczymy jego 200. rocznicę. Zorganizujemy konferencję o Finneyu, ale będziemy ją świętować w Adams, Nowy Jork. Będziemy ją świętować tam, gdzie był ministrem. I tak poproszono mnie o odczytanie referatu.

Czytasz ten artykuł na egzamin końcowy na temat rozumienia posługi społecznej Charlesa Grandisona Finneya itd. Zostałem więc zaproszony na konferencję. To była bardzo interesująca konferencja, ale byliśmy w Adams, Nowy Jork, przez trzy lub cztery dni.

Miał jedną sygnalizację świetlną. To znaczy, to wszystko, co było, jedna sygnalizacja świetlna w środku miasta. Najbardziej ekscytująca rzecz, jaka wydarzyła się w mieście, miała miejsce w sobotni poranek. Strażak zjadł śniadanie z naleśnikami, na które mogliśmy pójść.

Więc było całkiem ekscytująco w Adams, Nowy Jork, pójść na śniadanie z naleśnikami. Cóż, Adams, Nowy Jork by ci się spodobało. Więc jest Adams, Nowy Jork.

Więc tam byliśmy. Ale to bardzo interesujące. Jedna z sesji była w kościele, gdzie on wtedy studiował, żeby zostać pastorem.

Więc siedzieliśmy w tym kościele. Podczas innej sesji zwiedziliśmy miasto i tak naprawdę nie weszliśmy do jego kancelarii, ale mogliśmy zobaczyć jego kancelarie na drugim piętrze. Jedna z ostatnich sesji była interesująca, ponieważ była to sesja finałowa, a delegacja była tam całkiem niezła, ale ostatnia sesja odbyła się na świeżym powietrzu, tuż przy zewnętrznej części lasu, gdzie Charles Grandison Finney został nawrócony, gdzie przyszedł do Pana.

I tak, mieliśmy tam sesję na świeżym powietrzu, piękny dzień i trochę rozmyślaliśmy o nawróceniu Charlesa Grandisona Finneya. A potem przez cały dzień czytaliśmy artykuły o Finneyu i dyskutowaliśmy o Finneyu. Więc tak naprawdę byłem w Adams, Nowy Jork.

To było niezwykle doświadczenie być tam i wchłonąć wszystkie te Finney -ite rzeczy, które przytrafiły mu się w Adams, Nowy Jork. Adams, Nowy Jork, było więc bardzo ważne dla Charlesa Grandisona Finneya. To, co zrobił wtedy dość szybko, to to, że zaczął nie tylko głosić kazania w lokalnych kościołach, ale także w kościołach sąsiedzkich.

Stamtąd idzie do innych kościołów i tak dalej. Więc zaczyna prowadzić wędrowną posługę odrodzeniową, lub wędrowną posługę ewangelizacyjną, która dość szybko odniosła sukces w tej posłudze, którą prowadził. A co z tą posługą? Co z tą posługą ewangelizacyjną? Ty, możemy pozwolić uczonym to ustalić, i nie musimy tego rozwiązywać.

Pytanie, o którym już wspomnieliśmy na zajęciach na temat przebudzeń Finneya, brzmi : Czy to była kontynuacja drugiego wielkiego przebudzenia? Czy to wciąż drugie wielkie przebudzenie, w którym jesteśmy? Czy też była wystarczająca przerwa między wynikami drugiego wielkiego przebudzenia? Więc to jest naprawdę trzecie wielkie przebudzenie. Czy przebudzenie Finneya jest trzecim wielkim przebudzeniem w Ameryce? Czy też jest to kontynuacja drugiego wielkiego przebudzenia? Istnieje wiele powodów, aby sądzić, że jedno i drugie.

Osobiście uważam, że między drugim wielkim przebudzeniem a początkiem posługi Charlesa Grandisona Finneya była wystarczająca przerwa, abym nazwał ją trzecim wielkim przebudzeniem, zwanym również przebudzeniami Finneya . Tak więc, to naprawdę podbiło Amerykę i było bardzo, bardzo, bardzo ważne. Okej, kolejną rzeczą, na którą chcemy zwrócić uwagę w tym pierwszym punkcie, jest to, że nie

tylko stał się sławny w Ameryce, ale Charles Grandison Finney miał dwuletni pobyt w Anglii od 1857 do 1858 roku.

Pojechał do Anglii i był tam bardzo, bardzo popularny. Kiedy wrócił do Ameryki, kontynuował tam swoją odrodzeniową posługę. Okej, więc jest etykieta, którą na to nakładamy.

Nazywamy to, nazywamy go transatlantyckim odrodzeniowcem, lub nazywamy to transatlantyckim odrodzeniem. To, co wydarzyło się w XIX wieku, zwłaszcza, to był ten ogromny ruch transatlantyckiego odrodzenia między Anglią a Ameryką. Masz wielu amerykańskich ewangelistów jadących do Anglii, przynoszących odrodzenie w Anglii.

Zobaczmy to również u Dwighta L. Moody'ego. Ale mamy też brytyjskich ewangelistów przybywających do Ameryki i mających tam wielkie przebudzenia. Więc tego rodzaju ewangelizacja przez ocean staje się bardzo ważna i nazywamy ją transatlantyckim przebudzeniem.

Teraz, w pewnym sensie, pierwszą osobą, która to zrobiła, była pierwsza Wielka Przebudzona, a był nią George Whitefield. Ponieważ George Whitefield, Brytyjczyk pamiętają, Brytyjczycy przyjechali, aby prowadzić wielkie ewangelizacyjne spotkania tutaj w Ameryce, ale potem wracali do Brytanii sześć razy, pamiętajcie. Zmarł tutaj podczas swojej ostatniej wizyty.

Tak więc to właściwie zaczęło się od Whitefield. Ale potem, kiedy docierasz do XIX wieku, to naprawdę nabiera tempa. Więc transatlantycki renesans stał się naprawdę, naprawdę ważny dzięki takim ludziom jak Finney i Moody.

Okej, oto kolejna rzecz o Charlesie Grandisonie Finneyu, na którą powinniśmy zwrócić uwagę. Charles Grandison Finney w 1835 r., umieszczę to na samym końcu, Charles Grandison Finney, 1835, został pierwszym profesorem Oberlin College. Był profesorem teologii.

A potem, po kilku latach, prawdopodobnie mam tu daty. Tak, od 1851 do 1866. Więc przez kilka lat został prezydentem Oberlin College.

Wspomnieliśmy już o Oberlin College. Oberlin ma w pewnym sensie wiele cech charakterystycznych, wiele rzeczy, które wyróżniają go na mapie. I tak stało się to bardzo ciekawym miejscem.

To było bardzo, bardzo, bardzo ważne. Charles Finney był postacią znaną w całym kraju, zarówno jako profesor teologii, jak i prezydent Oberlin College. Powiedzmy więc kilka rzeczy o Oberlin College i dlaczego było to tak ważne.

Zaczął, jak powiedziałem, zaraz po założeniu w 1835 roku. Więc jest z nimi prawie do końca swojego życia. Ale okej, po pierwsze, już to powiedzieliśmy.

Więc chcemy pamiętać, że Oberlin College został założony jako instytucja abolicjonistyczna. Został założony jako instytucja antyniewolnicza i został założony w tym celu. To była część misji college'u, aby nauczać i głosić doktrynę abolicjonistyczną.

To pierwsza uczelnia w Ameryce, która została założona z abolicjonizmem niewolnictwa jako częścią misji, co jest powodem założenia tej instytucji. Więc to było naprawdę bardzo ważne. Teraz to mówi ci coś o Charlesie Grandisonie Finneyu.

To mówi ci, że Finney był abolicjonistą. Finney był bardzo, bardzo oddanym abolicjonistą, bardzo, bardzo intensywnym abolicjonistą, osobą przeciwną niewolnictwu. Był również mocno zaangażowany w ruch abolicjonistyczny.

I oczywiście mógł wykorzystać Oberlin jako swego rodzaju kwaterę główną abolicjonizmu. To jest jedna rzecz, z której Oberlin stał się znany i jest naprawdę ważna. I będziemy to często powtarzać, gdy będziemy mówić o Finneyu.

Będziemy to powtarzać wiele razy. Więc może to pierwszy raz, ale będziemy to powtarzać wiele razy. W przypadku Charlesa Grandisona Finneya nie było żadnej dyktomii między głoszeniem ewangelii a zajmowaniem stanowiska społecznego w sprawie niewolnictwa.

Innymi słowy, nie są to dwa odrębne światy, jeśli chodzi o niego, i nie powinny być rozdzielane. Głoszenie ewangelii dało mu podstawę do abolicjonizmu, jeśli chodzi o niego. Tak więc, służba społeczna i głoszenie ewangelii są dla Finneya jednym.

Nigdy nie są od niego oddzieleni. I próbuję przedstawić argumenty w artykule, który czytasz o Finneyu, ale nigdy nie byli od niego oddzieleni. Częścią problemu ewangelikalizmu 100 lat później jest to, że oddzielają głoszenie ewangelii od postugi społecznej, a postuga społeczna zostaje pomniejszona w głoszeniu ewangelii.

Ludzie przychodzili z poczuciem, że nie można robić obu rzeczy. Nie można jednocześnie głosić ewangelii i prowadzić tam jakiejś społecznej postugi. Nie należy próbować łączyć tych dwóch rzeczy.

Cóż, nie dotyczyło to Charlesa Grandisona Finneya. Był przekonany, że istnieje bardzo ostrożna spójność między głoszeniem ewangelii a głoszeniem pełni ewangelii i włączeniem służby społecznej. Okej, to jest Oberlin, pierwsza rzecz o Oberlin.

Drugą rzeczą dotyczącą Oberlin jest to, że stał się pierwszą koedukacyjną instytucją w Ameryce. Pierwszym miejscem, które przyjęło kobiety, pierwszym college'em, który przyjął kobiety, był Oberlin. Więc ma miejsce odrębne... Ups, przepraszam za to.

Zapomnij o tym wszystkim. Chcę tylko podać ci tu imię. Więc zapomnij o tym, zapomnij o tym, zapomnij o tym, zapomnij o tym i zaczynamy.

Tak więc była pierwszą kobietą, która otrzymała dyplom z Oberlin College i bardzo ważną kobietą w amerykańskim chrześcijaństwie. Jeśli ktoś z was myśli o napisaniu tego artykułu, możecie napisać artykuł o Antoinette Brown. Była więc pierwszą kobietą, która ukończyła Oberlin College i otrzymała dyplom z teologii.

Więc Antoinette Brown, Oberlin College, jest koedukacyjna i oto otrzymuje dyplom z teologii. Teraz, to był w dużej mierze męski świat, jeśli chodzi o zorganizowany kościół. I tak zajęło jej dużo czasu, aby faktycznie otrzymać święcenia, mimo że uzyskała dyplom z teologii w Oberlin.

W końcu została wyświęcona, ale została wyświęcona do Kościoła Unitarian, ponieważ Unitarianie wierzyli w ordynację kobiet, podczas gdy bardziej główne kościoły, takie jak Prezbiterianie czy Baptysci, jeszcze nie wyświęcały kobiet. Przyjmuje więc święcenia i jest wyświęconym duchownym Unitarian aż do dnia swojej śmierci. To jest zdjęcie Antoinette Brown.

Ale to wszystko przez Oberlin College. Więc Oberlin College był pierwszą abolicjonistyczną instytucją w Ameryce i pierwszą koedukacyjną instytucją w Ameryce. Okej, oto kilka innych rzeczy o Oberlin College. Oberlin College był również college'em, może trzecim rodzajem wyróżnienia, ale był również college'em, który głosił i nauczał odrodzenia.

A za kilka minut zobaczymy jego słynną książkę o odrodzeniu. Ale głosiła i nauczała odrodzenia teologicznie. Więc częścią nauczania teologicznego w Oberlin College była teologia odrodzenia.

Teraz, nie ma wielu uczelni w XIX wieku, które uczą o odrodzeniu, co może miało miejsce w niektórych seminariach, ale Oberlin College był z tego znany. Więc to jest bardzo, bardzo ważne. Czwarta rzecz, z której Oberlin College był znany, co jest dość interesujące, i tak samo Charles Grandison Finney, a mianowicie doktryna uświęcenia lub doktryna świętości.

Oberlin College był instytucją świętości, instytucją uświęcenia. Charles Grandison Finney głosił doktrynę uświęcenia. Okej, więc co rozumiemy przez uświęcenie? Przede wszystkim pochodzi to od Wesleya.

To bardzo XVIII-wieczne wesleyańskie uświęcenie. Wesley wziął doktrynę uświęcenia z Biblii. Więc, po prostu, aby poświęcić kilka minut na uświęcenie.

Wesley nauczał, że pierwszym krokiem w życiu chrześcijańskim, pierwszym krokiem stawania się chrześcijaninem i wierzącym, jest zbawienie, krok usprawiedliwienia. To krok numer jeden. Ale to nie jest koniec życia chrześcijańskiego.

To nie jest miejsce, w którym pielgrzymka kończy się w tym życiu. Ponieważ istnieje drugi krok, który chrześcijanin może podjąć, a tym krokiem jest krok uświęcenia lub świętości. Tak więc John Wesley nauczał, że w chrześcijańskiej pielgrzymce są te dwa wielkie kroki.

Teraz drugi krok uświęcenia lub świętości zaczyna się, gdy ktoś jest usprawiedliwiony lub zbawiony. Wtedy się zaczyna. A dla Johna Wesleya nazywa się to początkowym uświęceniem.

Wtedy się zaczyna. Ale Wesley nauczał również o uświęceniu i świętości jako procesie. Proces polega na tym, że jednostka nadal rośnie w Chrystusie.

Jednostka nadal dostosowuje się coraz bardziej do obrazu Chrystusa, aby jednostka, osoba i wierzący mogli zostać uświęceni w tym życiu. To jest bardzo wesleyańskie, bardzo John Wesley. A Wesley, kiedy mówił o uświęceniu, miał tendencję do podkreślania, że wierzący jest uświęcony, a to jest demonstrowane przez czystość serca.

Tak więc to jest demonstrowane przez czyste serce. Tak więc, fragment, którego Wesley często używał, to Mateusz, rozdział 22, kochaj Boga i kochaj bliźniego. Kochaj Boga całym sercem, umysłem i duszą, a bliźniego swego jak siebie samego, Mateusz, rozdział 22.

Dla niego to jest esencja świętości. Okej, w skrócie, Charles Grandison Finney to podchwytuje. Więc Charles Finney czytał Wesleya.

Podjął się doktryny świętości i doktryny uświęcenia i zaczął głosić tę doktrynę dwóch dzieł łaski w sercu wierzącego. Teraz jednak mała różnica między Finneyem a Wesleyem. Finney miał tendencję do podkreślania uświęcenia jako wzmocnienia.

Że jesteś uświęcony, że Bóg dał ci moc głoszenia ewangelii lub życia ewangelią. Więc miał tendencję do mówienia, że akcent był trochę inny niż akcent Wesleya. Akcent Wesleya był bardziej o czystości serca.

Wierzący ma czyste serce. Finney kładł nacisk na wzmocnienie dla posługi. Duch Święty zstępuje na wierzącego, uświęca wierzącego i wzmacnia wierzącego dla posługi, którą Bóg mu dał.

Więc głosił doktrynę uświęcenia, a Oberlin stał się z tego znany. Więc mam zdjęcie Oberlin College. Prawdopodobnie nie znalazłbyś tego, co dzieje się dzisiaj na terenie kampusu Oberlin College.

Trochę trudno to zobaczyć. Nie wiem, czy potrafisz przeczytać ten znak. Mam na myśli, że oto Oberlin College, a Charles Grandison Finney rozbijał namiot dokładnie na środku Oberlin College, a Charles Grandison Finney organizował spotkania świętości w tym namiocie.

Widzisz, co mówi znak: świętość dla Pana. Miałby spotkania na terenie kampusu Oberlin College, aby nauczać i głosić biblijną doktrynę uświęcenia. To raczej nie wydarzy się na terenie kampusu Oberlin College dzisiaj.

Jeśli zapisałeś się do Oberlin na coś, nie czekaj. Nie pytaj nikogo, kiedy rozbiją namiot lub kiedy będziemy mieć spotkania świętości. Mogą nawet nie wiedzieć, o czym mówisz, ponieważ w Oberlin nie ma już po tym śladu. Ale Oberlin zaczynał jako instytucja perfekcjonistyczna.

No więc, okej, oto jeszcze jedna rzecz o Oberlin College. Wszystkie te rzeczy o college'u: to ważne miejsce, a Finney jest ważną osobą. Jednak jeszcze jedna rzecz o Oberlin College to to, że dba o zdrowie.

Uczono tam o zdrowiu, o tym, co jeść i ćwiczyć itd., ale o zdrowiu, o zdrowym człowieku. I tak stało się miejscem, które zostało zaakcentowane jako część życia Oberlin College. Więc Oberlin College stało się znane z wielu rzeczy i nie wiem, czy wszyscy słyszeliście o Oberlin College.

Prawdopodobnie o tym słyszałeś, ale możesz nie rozpoznawać lub nie zdawać sobie sprawy z historii Oberlin College. To krytyczne miejsce w amerykańskim chrześcijaństwie i zajmuje ważne miejsce w amerykańskim chrześcijaństwie. Okej, jeszcze jedna rzecz o Charlesie Granisonie Finneyu, a to jest rzecz, z której jest prawdopodobnie najbardziej znany, a to wszystkie jego spotkania odrodzeniowe.

Okej, Finney napisał książkę, bestseller, przebój. Czy są jakieś pytania, zanim przejdę do jego książki, gdzie jesteśmy? A potem wszystkie rzeczy, które powiedzieliśmy, stają się swego rodzaju cechami rozpoznawczymi w sensie tego, co nazwiemy ewangelikalizmem, albo stają się swego rodzaju miarami ewangelikalizmu. Tak.

Tak. Tak, przeszła ewolucję w swoim życiu, wierząc w teologię unitariańską, ale to dobre pytanie, ponieważ była pewna presja, aby wierzyć w teologię, ponieważ miała zostać wyświęcona wraz z nimi. Ale myślę, że faktycznie doszła do wniosku, że unitariaństwo jest słuszne, zanim została wyświęcona.

Tak. Coś innego, Antoinette Brown, to nazwisko do zapamiętania, nawiasem mówiąc. Coś innego do tego, gdzie jesteśmy teraz.

Więc zaczynasz rozumieć, jak ważny jest Finney i jak ważny jest Oberlin College. Okej, napisał przebojową książkę, którą dziś byśmy tak nazwali. Nazywała się Lectures on Revivals of Religion.

Ludzie w Ameryce i Anglii sięgali po tę książkę, czytali ją i wchłaniali, i uważali ją za świetną. Jedną z osób, o których napisałem biografię, jest Catherine Booth. Catherine Booth przeczytała tę książkę i zawsze radziła ludziom, aby czytali Finneya.

Napisał też inne książki, ale musisz przeczytać Charlesa Grandisona Finneya; bardzo ważne, żebyś przeczytał Finneya. Więc ona zawsze dawała ludziom radę, żeby czytali, koniecznie przeczytajcie Finneya. Cóż, jeśli jest jakaś książka Finneya, którą przeczytałbyś, to byłoby to Lectures on Revivals of Religion.

Teraz, co robi w tej książce, to przedstawia, jak prowadzić odrodzenia. On w pewien sposób mówi ludziom, jak prowadzić odrodzenia dla Pana. I ta książka staje się przebojem i zmienia zasady gry w kategoriach odrodzenia.

Książka podkreśla więc to, co nazywa się nowymi środkami w odrodzeniu. Są to nowe rzeczy w kontekście tego, jak doprowadzić do odrodzenia i co jest w pewnym sensie teologią odrodzenia. Więc porozmawiamy o niektórych z tych nowych środków, ponieważ to jest to, za co Charles Grandison, Finney jest pamiętany, a także za inne rzeczy, o których mówiliśmy.

I to będzie oznaczać ewangelikalizm w XIX wieku, wkraczając w XX wiek, a nawet w XXI wiek. Okej, oto nowe miary odrodzenia. I nie wiem, dlaczego piszę, czy słyszysz to, czy nie, ale mam oklaski za każdy z nich.

Nie jestem pewien, co we mnie wstąpiło. Czy po prostu eksperymentowałem z dźwiękiem, czy coś w tym stylu? Jestem trochę zamglony, ale teraz nie mogę wymyślić, jak się tego pozbyć. Więc zrobisz to z klaskaniem.

Więc nie musisz sobie klaskać. Ale okej, pierwsze jest bardzo, bardzo ważne. Zobaczysz to jeszcze raz za swojego życia.

Gwarantuję to. Stworzenie warunków do odrodzenia, aby nastąpiło odrodzenie, teologia odchodząca teraz od kalwinizmu. Charles Grandison Finney, poprzez swoje metody odrodzenia, odsuwa teologię odrodzenia od kalwinizmu, od pierwszego wielkiego przebudzenia i od teologii drugiego wielkiego przebudzenia na Północy.

Nie tyle teologia Drugiego Wielkiego Przebudzenia na Południu, co na Północy. Ponieważ w pierwszym wielkim przebudzeniu i drugim wielkim przebudzeniu na

Północy, odrodzenie przychodzi w czasie Boga. Modlisz się o odrodzenie, ale czekasz, aż ono nadejdzie, ponieważ Bóg, w swoim własnym czasie i zgodnie ze swoją wolą, przyniesie odrodzenie.

Więc wszystkie te przebudzenia, te cztery, o których mówiliśmy w pierwszym wielkim przebudzeniu, i ludzie tacy jak Timothy Dwight w drugim wielkim przebudzeniu byłiby dobrymi kalwinistami czekającymi na przebudzenie i ufającymi Bogu. Kiedy to nastąpi, chcemy być tutaj, aby pomóc w tej pracy. Nie tak jest z Finneyem.

Finney jest bardziej ormiański. Ma więcej wolnej woli. Mówi, nie, to, co musisz zrobić, to stworzyć wszystkie warunki do odrodzenia.

Więc ludzie muszą wykonać swoją część. A kiedy wykonają swoją część, Bóg przyniesie odrodzenie. Więc teologia odchodzi od kaliwińskiego rozumienia odrodzenia do bardziej arminiańskiego rodzaju wolnej woli rozumienia odrodzenia.

Wszystko inne wypływa z tego. Ale ta teologiczna podstawa jest naprawdę ważna. Okej.

Po drugie, to co on nazywał nieodpowiednimi godzinami nabożeństw religijnych. Nieodpowiednie godziny nabożeństw religijnych. Co mamy na myśli mówiąc nieodpowiednie godziny nabożeństw religijnych? Cóż, mamy na myśli to, że większość jego przebudzeń miała miejsce w miastach Boston, Nowy Jork, Albany i innych podobnych miejscach.

Więc większość przebudzeń miała miejsce w miastach, a ludzie z miast mieli inne godziny itd. niż ludzie ze wsi. Więc nieodpowiednie godziny na przebudzenia religijne oznaczały, że masz godziny, które są najbardziej pomocne dla ludzi mieszkających w mieście. Więc to może oznaczać, że nabożeństwa przebudzenia odbywają się w południe, kiedy ludzie z miasta są wypuszczani z fabryk na godzinę lub dwie na lunch.

Albo może to oznaczać prowadzenie nabożeństw odrodzeniowych wieczorami po wyjściu z pracy, a w drodze powrotnej z pracy zatrzymują się na spotkaniu odrodzeniowym. Ale nieodpowiednie godziny oznaczały, że dostosowywałeś godziny odrodzenia do kultury miejskiej. Więc to było nowe.

Nikt nigdy nie, nie myślimy w tych kategoriach. Więc to był kolejny nowy środek. Okej.

Innym nowym środkiem są, jak to nazwał, przedłużające się spotkania. Jeden z autorów powiedział, że przez przedłużające się spotkania rozumie się spotkanie obozowe sprowadzone do miasta. Przez przedłużające się spotkania miał na myśli spotkania na Południu w Drugim Wielkim Przebudzeniu.

Miał na myśli, że gdy już spotkacie się o godzinie siódmej wieczorem, to spotkanie może trwać o godzinie ósmej, dziewiątej, dziesiątej, jedenastej, północy itd. Tak więc przedłużające się spotkania są jak stare obozowe spotkania na Południu, ale teraz przenosicie te przedłużające się spotkania do miasta. Tak więc przedłużające się spotkania oznaczają, że nie patrzycie na zegarek.

Po prostu czekasz, aż dzieło Boże dokona się w życiu ludzi, więc masz spotkanie tak długo, jak potrzebujesz. Więc to trochę tak, jak to, co wydarzyło się na spotkaniach obozowych na Południu. On przyniósł to do miasta.

Tak przedłużające się spotkania. Innym było używanie języka potocznego. Charles Grandison Finney używał języka potocznego, języka ludu, aby zwrócić uwagę ludzi.

Pod tym względem był prawdopodobnie bardzo podobny do Whitefielda. Whitefield również używał języka potocznego, aby zwrócić uwagę ludzi. Nie używaj górnolotnego języka uniwersyteckiego, ale staraj się zwrócić uwagę ludzi.

Więc tak robił. Czasami język był dość ostry, a także pamiętam zdjęcie Finneya, które pokazaliśmy wcześniej. Czasami język jest bardzo bezpośredni dla zgromadzenia.

Patrzy na zgromadzenie jak prawnik i trochę argumentuje sprawę jak prawnik, biblijną sprawę jak prawnik. I patrzy na ciebie tymi przenikliwymi oczami, wiesz, i ewangelia przechodzi. Więc kto mógłby się temu oprzeć? A swoją drogą, zwykle głosił kazania przez około dwie godziny.

Więc jeśli jesteś przyzwyczajony do 20-minutowych kazań, nie, idziesz posłuchać Finneya; czeka cię dobre parę godzin kazania. Więc on argumentuje na rzecz ewangelii przez parę godzin.

Tak więc język potoczny, używanie języka potocznego. Oto coś, czego nie sugeruję. Charles Grandison Finney używa tego jako nowego środka w odrodzeniu.

Następnie, to jest konkretne wymienianie nazwisk osób w modlitwach i kazaniach. Więc jeśli odkrył, że w mieście są osoby, które są szczególnie grzeszne, szczególnie znane grzeszniki i łobuzy i łobuzy i tak dalej. Cóż, jest jeden sposób, aby dotrzeć do tych ludzi.

Będziemy wymieniać nazwiska tych osób w naszych modlitwach i kazaniach. I on wymieniał ich nazwiska nawet podczas kazania, jeśli akurat byli na spotkaniu. Więc, wiesz, wyobrażaliby sobie Finneya patrzącego prosto na ciebie podczas kazania i nazywającego cię, wiesz, wyklętym.

O, mój Boże. Więc nie jestem pewien, czy to najlepszy ze światów, ale w każdym razie uważał, że to dobra rzecz. Zajmij się wszystkimi tymi łobuzami.

Potem odbywałyby się spotkania śledcze, a spotkania śledcze następowałyby po kazaniu. Ludzie mogliby, wiesz, mieć pytania o ewangelię chrześcijańską i tak dalej. Więc odbywałyby się spotkania śledcze i byłiby ludzie, którzy byłiby szkoleni, aby rozmawiać z ludźmi o ich duszach, zbawieniu i tak dalej.

Więc spotkania śledcze były ważne. Wykorzystanie tego, co nazywa się ławką lękową. Jeśli nie jesteś, jeśli nic nie wiesz o odrodzeniu, byłbym zainteresowany, czy to brzmi znajomo dla kogoś z was.

Dobrze, czym jest ławka dla niespokojnych? Gdyby tak było, gdyby głosił kazanie w kościołach, co często robił, pierwszy rząd, na przykład pierwsza ławka, rząd ławek w kościele, byłby nazywany ławką dla niespokojnych. A potem ludzie, którzy mieliby zapytać o ewangelię i tak dalej po swoim, po kazaniu, schodzili i siadali w tej ławce dla niespokojnych. Siadali tutaj, w tym miejscu, a potem przychodzili ludzie i siadali, i rozmawiali z nimi o ich chrześcijańskim doświadczeniu i o poznaniu Pana i tak dalej.

Teraz Finney miał pomysł. A jego pomysłem było wziąć te ławki, ławkę dla niepokoju, i obrócić je tak, aby zaczął używać ławki dla niepokoju jako miejsca, w którym ludzie mogliby przychodzić i klękać. Więc ludzie podchodzili i zamiast siedzieć na ławce dla niepokoju, przychodzili i klękali przy ławce dla niepokoju lub na tronie łaski, a ludzie przychodzili i modlili się z nimi i tak dalej, i dociekali, i modlili się, i prowadzili ich do Pana i tak dalej.

Teraz, jestem po prostu ciekaw, czy to brzmi znajomo dla kogoś w tym pokoju? Czy ktokolwiek, czy ktokolwiek z was pochodzi z tradycji, w której byłoby miejsce w, w nabożeństwie na końcu nabożeństwa, może gdzie ludzie mogliby przyjść i klęczeć i modlić się przy, nie, możesz nie nazwać tego ławką dla niespokojnych, ale może przy krześle łaski. Czy ktoś się z kimś utożsamia? Niektórzy ludzie się z tym utożsamiają. Jeśli pochodzisz z tradycji zielonoświątkowej, z pewnością to widziałeś.

lub jeśli pochodzisz z tradycji świętości wesleyańskiej, z pewnością widziałeś to: ławkę dla niespokojnych lub tron łaski lub formę pokutną lub miejsce modlitwy, jakkolwiek to nazywasz. Więc nie byłbyś tym zaskoczony. Jeśli nie pochodzisz z tej tradycji, możesz być trochę zaskoczony, jeśli poszedłbyś na nabożeństwo zielonoświątkowe lub nabożeństwo świętości wesleyańskiej, ponieważ bardzo prawdopodobne, że pod koniec nabożeństwa, pod koniec kazania, jest wezwanie do wyjścia do przodu, uklęknięcia i modlitwy i tak dalej.

No więc, kto, jak wiemy, zaczął to wszystko? Było kilku metodystów, którzy tego używali, ale to Finney to zaczął. To był Finneyite odrodzeniowy, rodzaj nowej miary. Tak więc, to jest sposób Finneya, wiesz, na radzenie sobie z ludźmi, którzy chcą uczyć się o Panu i tak dalej.

Więc, wykorzystanie ławki dla niespokojnych. Zakończę to zanim dam ci przerwę i wykorzystanie kobiet składających zeznania i modlących się publicznie. To jest nowe.

Teraz Wesley tego używał, ale Finney również tego używa, a to stało się dość ważne dla spotkań Finneya. Te kobiety nie są jeszcze wyświęcone, ponieważ denominacje nie wyświęcają kobiet, ale Finney był przekonany, że kobiety powinny mieć miejsce na publicznych spotkaniach pod względem głoszenia i modlitwy. Teraz, to był szok dla wielu, wielu innych chrześcijan, ponieważ nigdy wcześniej tego nie widzieli.

Nigdy wcześniej tego nie widzieli; co robicie, pozwalając kobietom modlić się i modlić, modlić się i mówić publicznie? Ta nowa miara była naprawdę trudna do przyjęcia dla wielu ludzi, ale to są jego nowe miary odrodzenia. Bez wątplenia.

To jest jeszcze jedno. I to są grupy pracowników odwiedzające domy. Grupy pracowników wychodziły i odwiedzały domy po spotkaniach odrodzeniowych, a ludzie podawali swoje nazwiska i adresy, i tak dalej.

A następnego dnia ludzie odwiedzali domy i odwiedzali ludzi, którzy, wiesz, przychodzili do Pana i rozmawiali z ich rodzinami itd. Możecie to znać jako środek odnowy, ale to był bardzo ważny nowy środek dla Finneya i odnowy finneyowskiej. Więc nowe środki w odnowy, pierwszy teologiczny, są bardzo ważne, ponieważ w amerykańskim chrześcijaństwie zachodzi teraz ogromna zmiana teologiczna, odchodząca od kalwinizmu w stronę arminianizmu.

, a potem wszystkie te rzeczy wydarzyły się, , podczas przebudzeń. Więc pozwólcie mi zatrzymać się na chwilę. Nowym środkiem przebudzenia są wykłady o przebudzeniach religijnych.

Czy są jakieś pytania o nowe środki, o jego wykłady, o wpływ? Jakieś pytania tutaj? Więc tak, są częścią jego książki. Tak. Częścią książki.

Więc, mogłeś, mogłeś, kiedy kiedykolwiek czytałeś książkę, zobaczyłbyś to. Tak. Wybrałem najważniejsze z książki.

Tak. Coś jeszcze. Muszę dać ci spokój w poniedziałkowy poranek.

Więc pięciosekundowa przerwa. Będziemy podróżować dalej. Okej.

Nadal mówimy o Charlesie Grandisonie Finneyu. Dobrze. Teraz, Charlesie Grandisonie Finneyu, nadal jesteśmy przy nim.

A potem to, co robimy, to poznajemy cechy ewangelikalizmu, patrząc na jego życie i posługę. W pewnym sensie odkrywamy, czym jest ta rzecz zwana ewangelikalizmem, patrząc na nią biograficznie. Więc zgadzasz się ze mną w tej kwestii.

No więc, okej. Jeszcze jedna rzecz o Charlesie Grandisonie Finneyu. Charles Grandison Finney i inni zaczęli to, co nazywano dobrowolnymi stowarzyszeniami.

Więc z tych odrodzeń powstały dobrowolne stowarzyszenia. Więc pozwólcie mi porozmawiać o dobrowolnych stowarzyszeniach, które stały się również charakterystyczne dla tego, co nazywamy ewangelikalizmem. Więc, okej.

Pierwszą rzeczą w przypadku stowarzyszeń wolontariackich mogłoby być zjednoczenie się na misje, na przykład, ponieważ był to najwspanialszy aspekt stowarzyszeń wolontariackich w XIX wieku. Mogło to być zjednoczenie się na inne cele, ale zjednoczenie się na misje, zarówno krajowe, jak i zagraniczne, było naprawdę ważne. Okej.

Stowarzyszenia dobrowolne. Okej. Pierwszą rzeczą, która naprawdę pomogła w stowarzyszeniach dobrowolnych, było to, że zjednoczyły protestantów.

Protestanci mogliby czuć się trochę odizolowani w swoich własnych denominacjach. Więc jestem baptystą. To jest mój kościół baptystyczny.

I nie, wiesz, nie znam żadnych presbiterian, ani nie znam żadnych metodystów, ani nie znam żadnych adwentystów, ani nic takiego. Te dobrowolne stowarzyszenia połączyły protestantów, którzy byli od siebie oddzieleni. Zjednoczyły ich dla wspólnych celów.

Protestanci zaczęli się uczyć, że protestantyzm jest czymś większym niż tylko ich denominacja. Lekcja, którą mam nadzieję, że przyswoiliście, wszyscy protestanci, mam nadzieję, że przyswoiliście sobie, że kościół chrześcijański jest czymś większym niż tylko wasza denominacja. Więc, cóż, to zjednoczyło ludzi w naprawdę piękny sposób.

Po drugie, te kładą nacisk na głoszenie, a następnie te dobrowolne stowarzyszenia podkreślają doktrynę tego, co nazywa się bezinteresowną dobroczynnością. Doktryna bezinteresownej dobroczynności. To jest rodzaj formalnego tytułu, jaki nadajemy tej doktrynie.

Stało się to standardową doktryną wśród ewangelików lub osób, które nazywają siebie ewangelikami. Okej. Co oznacza ta doktryna? Ta doktryna oznacza, że po nawróceniu i przyjsciu do Pana odchodzisz od egoizmu.

Egoizm dla ewangelików w wielkich grzechach, życie dla siebie. Więc odchodzisz od egoizmu do życia bezinteresownego, życia służenia innym. Więc bezinteresowna dobroczynność jest właśnie tym, odchodzeniem od egoizmu do bezinteresowności.

Miejmy nadzieję, że to objawi się u każdego wierzącego po nawróceniu. Trzecią rzeczą dotyczącą dobrowolnych stowarzyszeń jest to, że chcą one podkreślać nawrócenie, odnowę lub usprawiedliwienie przez wiarę, ale chcą podkreślać to jako przemienione życie. Nawrócenie to przemienione życie.

Nawrócenie powinno cię całkowicie zmienić, abyś mógł żyć tym życiem bezinteresownej dobroczynności. Teraz, przemienione życie, słowo, którego zwykle używamy, to słowo, którego użyłby Finney, a jest to słowo uświęcenie lub świętość. Tak więc, dobrowolne stowarzyszenia podkreślają, przechodząc do bezinteresownej dobroczynności, dobrowolne stowarzyszenia podkreślają życie świętości, życie uświęcenia.

Okej. Nie mam tego na PowerPoint, ale największy strach Finneya pochodził od Wesleya, a potem Finney to podchwytuje, Moody to podchwytuje, największy strach, jaki mieli, to że ludzie przyjdą do Chrystusa, a potem 30 lat później, to jest życie, które ludzie nadal będą wieść. To był ich strach.

Trzydzieści lat później, 40 lat później, 50 lat później ludzie nie wiedzieliby nic więcej o ewangelii. Nie wiedzieliby nic więcej o życiu bezinteresownym. Nie wiedzieliby nic więcej o świętości.

Nie wiedzieliby nic więcej o naśladowaniu Jezusa. Nie wiedzieliby nic więcej o Biblii, modlitwie ani kościele. I to był ich największy strach.

I próbowali ciągle mówić ludziom, że kiedy się nawrócisz, to już nie jest twoje życie. To jest twoje życie. Zmierzasz ku czemuś większemu niż ty sam.

I zmierzasz w kierunku ustanowienia obrazu Chrystusa w swoim życiu i tak dalej. Więc ten rodzaj zainteresowania przemienionym życiem był bardzo, bardzo ważny. Okej.

Czwarty aspekt tych dobrowolnych stowarzyszeń, o którym już mówiliśmy, i powiedziałem, że wspomnę o nim kilka razy, to praca Kościoła, która nie polega tylko na głoszeniu kazań i nauczaniu. Praca Kościoła również przekształca społeczeństwo. To przekształcanie.

To wprowadzanie sprawiedliwego porządku w świecie, w którym żyjemy. A jeśli to oznacza walkę o wyzwolenie niewolników, niech tak będzie. To jest dzieło ewangelii, jeśli chodzi o te dobrowolne społeczeństwa.

Jeśli to oznacza równość kobiet i mężczyzn w edukacji, niech tak będzie. To jest dzieło ewangelii. Tak więc te dobrowolne stowarzyszenia naprawdę podkreślały, że zadaniem kościoła jest nie tylko głoszenie i ewangelizowanie, ale także przekształcanie społeczeństwa i porządku społecznego.

Więc to naprawdę staje się ważne dla tego, co nazywamy tymi dobrowolnymi stowarzyszeniami. Okej. Teraz, ostatnia rzecz, o której chcemy wspomnieć, to Finney i jego życie i posługa.

I to jest, po prostu podam cytat, a potem do niego wrócę. O, i nawiasem mówiąc, oczywiście, napisał wiele więcej niż Lectures on Revival and Religion. Więc jest znany ze swojego kazania, nauczania, pisania, zarządzania Oberlin College i tak dalej.

Oto cytat, który ma nam dać pojęcie o jego życiu. Finney jest niezwykle ważnym człowiekiem w historii Ameryki według wszelkich standardów. Jego odrodzenia były potężną siłą w rosnącym impulsie antyniewolniczym i w rozwoju ewangelizacji miejskiej.

Więc, znaczenie Finneya. On naprawdę ustanawia ewangelikalizm. A przez jego życie, posługę i teologię, ewangelikalizm staje się znany.

Więc jest dobrze znany publicznie. Nie jest znany tylko ludziom kościoła. Jest znany ogółowi społeczeństwa. A to, co robi, jest znane ogółowi społeczeństwa.

On jest trochę publicznym teologiem. Pozwól, że zobaczę, czy mam coś jeszcze na jego temat, jeśli chodzi o tę jedną rzecz. Tak, myślę, że okej.

Okej, oto Charles Grandison Finney. Bardzo, bardzo, bardzo ważna osoba. Może być prawie pierwszym na naszej liście w amerykańskim chrześcijaństwie pod względem przekształcania kościoła i szerszej kultury.

Cóż, na pewno byłby w pierwszej 10. Okej, jakieś wieści o Finneyu? Jakies wieści o nim i kim on jest, co robi, dlaczego to robi? Czy jesteśmy w porządku z Finneyem? Błogosławcie wasze serca. Okej.

Okej, zróbmy to; zacznijmy przynajmniej od Dwighta L. Moody'ego. Dwight L. Moody. Musiałbym to jeszcze raz przejrzeć.

Trochę oklasków, nie ma problemu. Bezinteresowna dobroć, Oberlin College, cesarz Antwerpii. Ups, Dwight L. Moody.

Okej, przejdźmy do Dwighta L. Moody'ego. To druga osoba, która ukształtuje ewangelikalizm w Ameryce. Panie, Carter.

Cóż, wśród pierwszej 10, powiedziałbym, gdybym został zmuszony, gdyby ktoś zmusił mnie do powiedzenia, kim jest dziesięć najważniejszych osób w tym kursie? Musiałby tam być. Przede wszystkim, chodzi o przekształcenie teologii w amerykańskiej kulturze i pomoc w restrukturyzacji pracy kościoła nie tylko jako ewangelizacji, ale

także społecznej, restrukturyzacji porządku społecznego. Chodzi mi o to, że on był cały o tym, włączając w to emancypację, równość kobiet i tak dalej.

Więc, myślę, że można powiedzieć, że osiągnął wiele. I był bardzo, bardzo znany, tak jak Whitfield był tak dobrze znany, kiedy był w pobliżu. Finney był bardzo dobrze znany w ogólnej kulturze.

Coś jeszcze o Finneyu? Okej, zacznijmy. Przynajmniej zaczniemy od Dwighta L. Moody'ego. Okej, przede wszystkim, oto jego daty i miejsce urodzenia.

Miejsce jego urodzenia jest bardzo ważne. Więc warto to zapamiętać, ponieważ będzie to ważne przez całe jego życie. I jest to Northfield, Massachusetts.

Więc proszę zwrócić uwagę na miejsce urodzenia Moody'ego, Northfield, Massachusetts. To miejsce, które chcemy zapamiętać w historii amerykańskiego chrześcijaństwa. Okej, oto on, 1837, Northfield, Massachusetts.

No dobrze, ciężkie życie. Jego ojciec zmarł, gdy miał zaledwie cztery lata. Więc matka została z nim, a myślę, że miał ośmioro rodzeństwa, jeśli dobrze pamiętam.

Ale to było trochę trudne życie i pozostawiło rodzinę w prawdziwym kryzysie finansowym. Ale rzecz, na którą należy zwrócić uwagę, to fakt, że jego ojciec i matka byli unitarianami. Więc urodził się, Dwight L. Moody, urodził się w rodzinie unitarian.

I aż do wczesnej młodości, czy coś koło tego, to było wszystko, co wiedział. Znał tylko religię unitariańską. Nie wiedział nic o tym, co nazwalibyśmy prawosławnym chrześcijaństwem lub ewangelicznym chrześcijaństwem.

Więc miał, w pewnym sensie, kilka rzeczy, kiedy był młody, i musiał je jakoś przezwyciężyć. Ale jedną z nich jest życie bez ojca w rodzinie i rodzina zmagająca się z problemami finansowymi. Ale także brak znajomości ewangelii, brak znajomości prawosławnego chrześcijaństwa, brak wiedzy, po prostu unitariański, rodzaj nominalnego unitariańskiego.

Więc to był początek jego życia. Tak to się wszystko zaczęło. Okej, teraz jeszcze jedna rzecz o Finneyu.

Kiedy Finney miał 17 lat, nie jestem pewien, co skłoniło go do zrobienia tego. To był po prostu pewien okres w jego życiu. Finney postanowił, że opuści Northfield, zostawi rodzinę i przeprowadzi się do Bostonu.

Więc, jeśli chodzi o przeprowadzkę do Bostonu, przepraszam. Czy powiedziałem Finney? Moody, Moody, Moody, Moody, Moody, Moody. Okej, Finney, skończyliśmy z Moodym. Moody decyduje się na przeprowadzkę do Bostonu w wieku 17 lat.

Dobrze. Ma wujka w Bostonie, który prowadzi sklep obuwniczy. A wujek miał mężczyznę w sklepie obuwniczym o nazwisku Edward Kimball, który dla niego pracował.

Okej, więc krótka historia o Edwardzie Kimballu. Edward Kimball był nauczycielem w szkole niedzielnej. Moody pracuje dla wujka Moody'ego, a Moody zaczyna pracować w tym sklepie.

Edward Kimball, nauczyciel szkoły niedzielnej, według własnego przyznania Moody'ego, był Edwardem Kimballem, który poprowadził Moody'ego do Pana. To Edward Kimball zapoznał Moody'ego z chrześcijańską ewangelią, ten wierny nauczyciel szkoły niedzielnej. Więc Edward Kimball rozumie, w pewnym sensie, jak ważne to było.

No dobrze, oto tablica, obok której ludzie przechodzą w Bostonie każdego dnia. Powiedziałbym, że tysiące ludzi przechodzi obok tej tablicy. Nikt nigdy nie zatrzymuje się, żeby ją przeczytać, poza moją grupą.

Kiedy szliśmy przez Boston, zatrzymaliśmy się, żeby to przeczytać. A potem wszyscy wokół nas zastanawiają się, co my tu robimy, stojąc tam, blokując ruch i czytając tę tablicę? Czy ktoś z was widział tę tablicę? Możecie się przyznać, jeśli... Czy ktoś z was widział tę tablicę? Czy ktoś z was wie, gdzie jest ta tablica? Czy byliście w Bostonie i nie widzieliście tej tablicy? Błogosławcie wasze serca. Jak to możliwe? Jak to możliwe? Spójrzcie, co jest napisane: DL Moody, chrześcijański ewangelista, przyjaciel człowieka i założyciel Northfield Schools, o tym porozmawiamy później, nawrócił się do Boga w sklepie obuwniczym na tym miejscu, 21 kwietnia 1855 r.

Oto tablica, obok której ludzie przechodzą każdego dnia, w tym niektórzy z was, którzy przeszli obok tej tablicy i jej nie zauważyli. Cóż, zauważycie tę tablicę, ponieważ naprawdę wam na nią zwrócimy uwagę. Oto ona, Boston, sklep obuwniczy, Edward Kimball, przychodzi do Pana w mieście Boston.

British State House znajduje się tuż przy ulicy od British State House. Jeśli idziesz Freedom Trail, dojdiesz do bardzo interesującego sklepu z czajnikiem wiszącym na zewnątrz. Czy możesz sobie wyobrazić czajnik? Ten czajnik został tam wystawiony około 1850 roku, ponieważ był to sklep z herbatą i chciano, aby ludzie wiedzieli, że to jest sklep z herbatą.

Ten czajnik nadal tam wisi. Czy wiesz, gdzie jest ten czajnik? Okej. Jeśli pójdziesz na prawo od czajnika po tej stronie ulicy, dojdiesz do tej tablicy, zanim dojdiesz do British State House.

No więc, oto jest. Zobaczmy to. Każdy, kto pójdzie ze mną, zobaczy to.

Zrobisz zdjęcia tej właśnie rzeczy na naszej wycieczce, bo nie chcesz tego przegapić. To bardzo ważne. Okej.

No więc, oto on. Teraz jest nawrócony itd. Więc postanawia dołączyć do kościoła.

Teraz, gdy się nawrócił, powinien dołączyć do kościoła. Krótco mówiąc, ma problemy z dołączeniem do kościoła, ale nie mamy czasu, aby się tym dzisiaj zająć. Więc zajmiemy się tym w środę.

Okej. Miłego dnia. Do zobaczenia w środę.

A potem uczelnia daje ci około półtora tygodnia wolnego, bo bardzo ci współczują.

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To sesja 15, Ewangelikalizm w XIX wieku, Finney i Moody.